

ΦΑΛΗΡΟΝ.

Οἱ γάμοι τῆς Γιαννούλας-Οἱ Καρβουνιάριδες.

*Αν πρόκειται νὰ λάβῃ ποτε πέτρινον ἔνδυμα ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ζαΐμη ὡς μεγάλη περὶ Ἀθηναίων ἀνακηρυχθεῖσα ἰδέα τοῦ κ. Δρομοκαΐτου πρὸς σύστασιν Σωφρονιστηρίου, ἃς μοι ἐπιτρέψουν ὁ ἀρχιτέκτων κ. Θεοφιλάς ἢ ὁ φρενολόγος κ. Γεωργαντάς νὰ προτείνω ὡς τόπον ἰδρύσεως φρενοκομείου τὸ **Φάληρον**. Ἐκεῖ μόνον δύναται νὰ δικαιώσῃ τὸ ὄνομά του: **Σωφρονιστήριον**, ὅταν μάλιστα βασιλέα αὐτοῦ ἀναγορεύσωμεν τὸν τελευταῖον μὴ τρελλὸν Ἕλληνα, Φιλοποίμενα Παρασκευαΐδην.

Λαμβάνω παράδειγμα ἑαυτόν. Δαιμονιζόμενος ἐκ τῆς σκόνης καὶ οὖρων τοῦ Σούτσου, τῶν ἐπαιτῶν τοῦ κ. Βαλέττα, τῶν ἐπικηδεῖων τοῦ Δαμαλά, τῶν διαφόρων τῆς **Ἐφημερίδος** καὶ τῶν ἐκτάκτων παραρτημάτων τοῦ Στεφάνου Ξένου, λαμβάνω τὴν πρὸς τὸν σιδηρόδρομον ἄγουσαν μὲ κόμην λευμένην... Ξυρισμένην ἤθελα νὰ εἶπω, ἀγρίου: ὡς ἀντιπολιτευομένου ὀφθαλμοῦς, βηματισμοῦς Ἀγγιλου ναύτου, ἐλευθερίαν περὶ τὸ κουμπόνεσθαι Πετιμεζᾶ καὶ κατέρχομαι εἰς Φάληρον.

Ἐκεῖ, ὡς νὰ ἤμην ὑπὸ τὴν μαγείαν τῶν καστανοχρῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ζαχαράτου, ὅπερ ὀνομάζεται δεσποινὶς M***, τὰ δαιμόνιά μου Βαλέττα, Σούτσος, Δαμαλάς, Ξένος καὶ ἄλλοι ἐν πρὸς ἐν ἀποβάλλονται ἐξ ἐμοῦ, ἐπιστρέφοντα βεβαίως εἰς τοὺς χοίρους τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἀναπτύξω ἄλλοτε τὴν παθολογικὴν αὐτὴν θεωρίαν, ἂν μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξασκῶ δικαιώματα ἰδιοκτησίας ἐπὶ τοῦ μικροῦ νοῦς μου ἢ μικρὰ **Ἐφημερίς**, ἥτις χθὲς ἐκαυχᾶτο ὅτι γνωρίζει νὰ τρελλαίνῃ ἀνθρώπους —πρωθυπουργοὺς μάλιστα, ἴσως διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μεθόδου.

Τώρα ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς στείλω ὀλίγας λέξεις ἃς χαράττω ἀπὸ τοῦ μικροῦ μου παραθύρου ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Φαλήρου περὶ τῆς χθесινῆς παραστάσεως. Αἱ λέξεις μου θὰ ἔχουν τὴν ἀρετὴν τῆς εὐγενείας: κατὰγονται ἐκ Φαλήρου ὅπου ἔμεινα τὴν νύκτα ἐκείνην, τρομάξας νὰ συναντήσω εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τοὺς χοίρους τοῦ Εὐαγγελίου, ἐτοιμοὺς νὰ μοι ἀποδώσουν τοὺς σεβαστοὺς τῶν ξένους.

Μεταξὺ τοῦ **Ὁρκου τοῦ Ὁρατίου** καὶ τῶν ὀρκων ἃς μοι διεδίδασκεν δι' ὧν μου τῶν πόρων ἡ φαληρικὴ αὐρα προτιμήσας τοὺς δευτέρους, περιώρισα τὴν θεατρικὴν μου ἀπόλαυσιν μόνον εἰς τοὺς **Γάμους τῆς Γιαννούλας** καὶ τοὺς **Καρβουνιάρηδες**. Περιστὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἀντίθεσιν τοῦ λευκοῦ πρὸς τὸ μέλαν, ἡρώε καὶ τῶν δύο εἶναι ἡ καρδερὶνα τοῦ Φαλήρου Λασάλ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ φτωχὸς θεὸς λυπεῖται τὰ παλαιὰ του λημέρια, τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας κατέκτησαν νέοι Οὔνοι καὶ Γότθοι, ὁ κονιορτὸς καὶ ἡ πολιτικὴ, καὶ μᾶς στέλλει κάπου κάπου ὡς ἀπεπλανημένας χελιδόνας ἐν μέσῳ χειμῶνι, πότε καμμίαν Ἀλαϊζᾶ, πότε κανένα Βασιλειάδην, πότε καμμίαν Λασάλ.

Τί τὰ θέλετε, μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τῆς Λασάλ... αἱ Ἀθηναί. Εἶναι ὡς νὰ ὀφθαλμίζῃται Σούτσον ἐν μέσῳ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ ὀλίγον παρακάτω, ἐξωθεν τοῦ Βασιλικοῦ κήπου, ν' ἀκούης μινυρίσματα ἀηδόνων.

*Αν ἐτραγούδητε καλὰ εἰς τοὺς γάμους τῆς Γιαννούλας ἢ κυρία Λασάλ, ἐπαιξέ ὅμως καλλίτερα εἰς τοὺς Καρβουνιάρηδες.

Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἡ μοναχοκόρη τοῦ Φαληρικοῦ θιάσου, κάλλιστα θὰ πράξουν οἱ κύριοι *ἐμπρεζάριοι* μετ' ὀλιγωτέρας φειδοῦς νὰ ἐκμεταλλεύωνται τοὺς φωνητικούς θησαυροὺς τῆς διὰ τῆς παραστάσεως τοιούτων ἐλαφρῶν, ἀλλὰ τόσῳ χαριτωμένων, κωμωδιῶν.

Δεύτερος εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, ἵνα μὴ εἴπωμεν σχεδὸν ἴσος, ἀπεδείχθη ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Λασάλ, οὗ τὸ ὄνομα ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τὸ μάθωμεν μίαν ἄλλην ἐσπέραν.

Οἱ Καρβουνιάρηδες ἐννοοῦν νὰ ἐκκληρθῶσιν καὶ ὡς κωμικωτάτη σάτυρα τῆς χαϊδεμένης ἀστυνομίας μας.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἀστυνομίου ἐβάρεθη τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, διότι αὐτοὶ ὅλῳ τὸν ἐνοχλοῦν, ὅλῳ παραπονοῦνται, καὶ ἡ ἀδυναμία του εἶναι διὰ τοὺς κακούργους. Αὐτοὶ δὲν τὸν ἐνοχλοῦν διόλου, κάμνουν τὸ ἔργον τῶν ἀθούρως, μὴ ζητοῦντες καμμίαν ἱκανοποίησιν.

Τὴν παρῳδίαν τὴν ἐννοεῖτε.

Μία σκηνή, τῆς ὁποίας σκηνὴ ὑπῆρξε τὸ σῶμα τοῦ κωμικοῦ Gregoire, ἀπέδειξεν πόσον ὠραῖα γνωρίζομεν νὰ παριστάνωμεν τὰ κτήνη.

Ἐὰν εἰς τὴν θεατρικὴν μου κρίσιν δὲν πύρατε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἀθηναίων, ὧν τινες παρομοίωσαν τὴν κυρίαν Λασάλ πρὸς τὴν διάσημον Σάραν Βερνάρδ, ἄλλοι τὴν ἐδακτυλοδείκνουν ὡς λεοντάρη τοῦ περιβολιοῦ, καὶ ἄλλοι στηθοκοπούμενοι ἐλεγειακῶς ἐξεφράζοντο ὅτι θὰ τὴν σκοτώσουν μὲ τὰς καθ' ἐσπέραν παραστάσεις, τότε γράψατέ μου ὥστε νὰ παύσω καὶ ν' ἀνταποκρίνωμαι μὲ τὰς Ἀθήνας.

Ἀθηναῖος; Θεὸς φυλάξοι!

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐγίνετο λόγος εἰς συναναστροφὴν περὶ τῆς λέξεως *παράδεισος*, πόθεν παράγεται.

Εἰς φιλάργυρος εὐρεθεὶς ἐκεῖ:

Ἄμ' τί σπάτε τὸ κεφάλι σας, κουτάδια μου, δὲν καταλαβαίνεται ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ παράδες;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΤΗΣ ΚΩΠΑΙΔΟΣ.

Ἐσεῖς ποῦ νὰ ξηράνετε τὴν Κωπαΐδα θέτε,

Μὴ ξεραθοῦν ἡ τσέπες σας προσέξατε;... Τί λέτε!

ΤΩ ΔΙΑΒΑΙΝΟΝΤΙ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΡΜΟΥ, ΑΡ. 61

ΦΩΝΑΖΕΙ: ΣΤΕΚΑ!

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΣΤΕΚΟΥ.

Ἀρτίως ἐκόμισεν ἐξ Εὐρώπης *πέλους* ψιαθίνους, μορφῆς καὶ ποιότητος σχεδὸν παναμάδων, τιμῆς δὲ ἐλαχίστης, *σακάκια* θερινὰ δι' ἄνδρας, *φανέλλας* δροσερωτάτας, *υποκάμισα* λευκὰ καὶ χρωματισμένα, *τσουράκια*, *ὀμπρέλλας*, *μπαστούνια* καὶ *χέλια* δύο ἄλλα.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.